

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

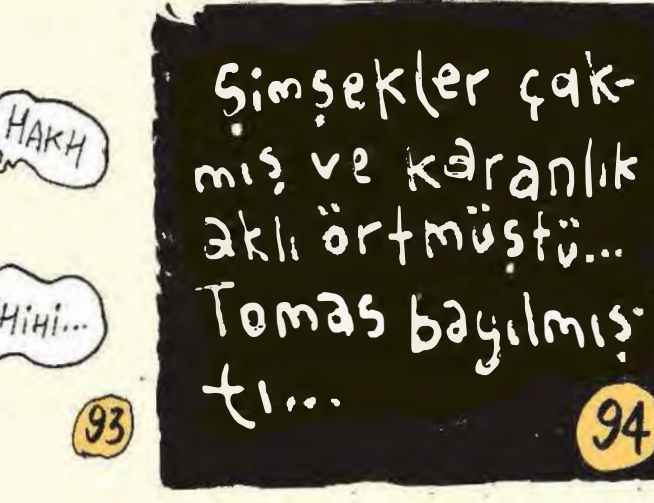
UYKUSUZ

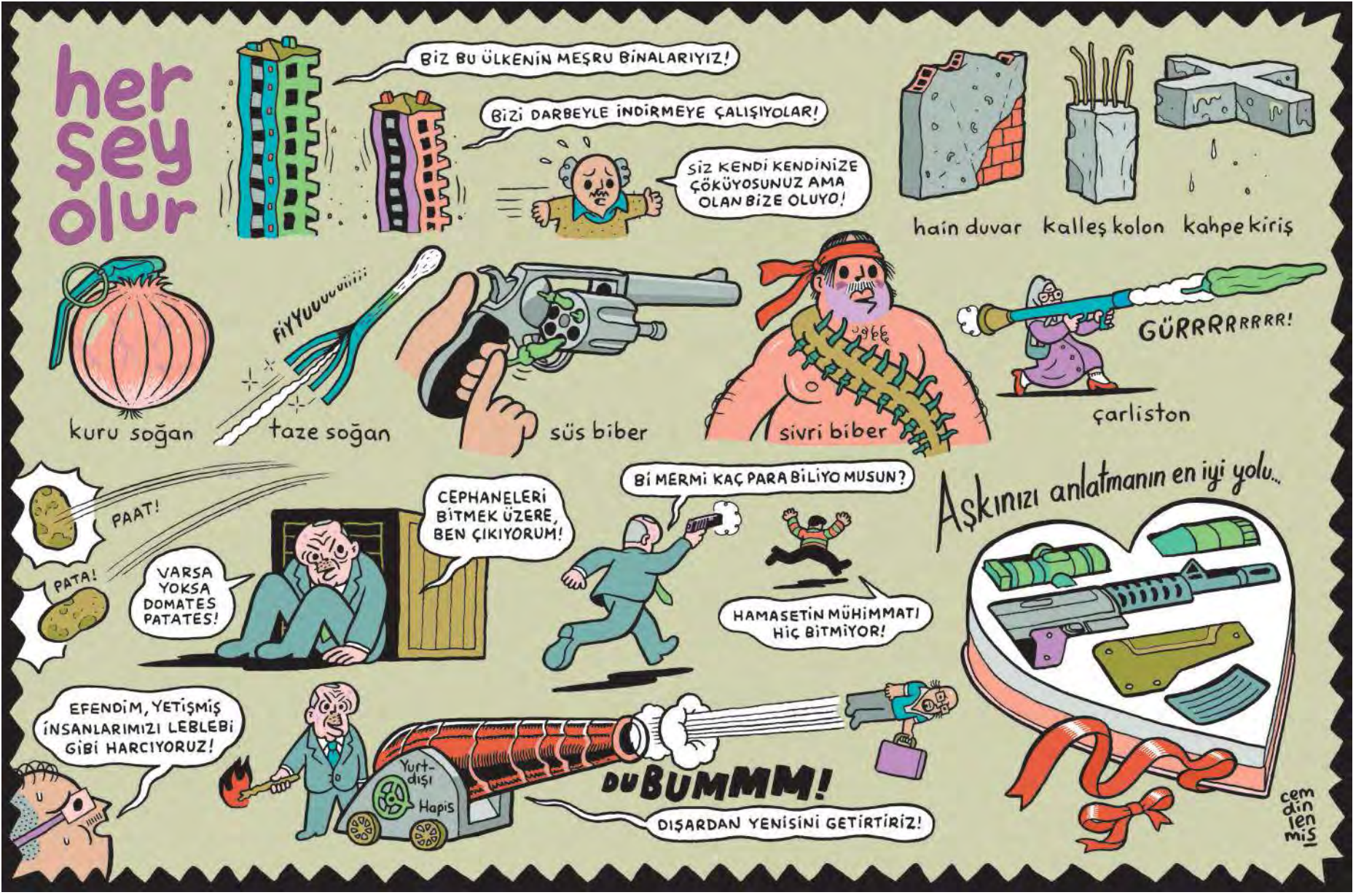
13 ŞUBAT ÇARŞAMBA
SAYI: 2019/07 No: 598
5 TL. (KDV DAHİL)
K.K.T.C. FİYATI: 6 TL.

Tayyip Erdoğan seçim mitinginde konuştu:
“Patlıcancılara, bibercilere, patatescilere
sesleniyorum, bir merminin fiyatını
biliyor musunuz?”

DÖRT SEHİZ ONKİ
ONALTI YİMMİ
YİMMİKİ YİMDÖT
YİMALTI
YİSEKİZ OTUZ!..
OTUZ LİRALIİK!
PARDON
OTUZİKİ!..

Cemil Abi'nin mükemmel vücudu

@kaansezyum

Sizleri bizim dünyamızdan çok uzaklara ama bizimle neredeyse aynı yerde olan bir evrene götürüyorum. Biliyorsunuz **"Birden çok evren mümkün"** diyor bilim insanları... Yani biz bir hayat yaşarken bizimle aynı zamanda başka bir biz gibi bir şey... O da, orada başka bir hayat, başka bir yaşam yaşanabiliyor olmasının ihtimali varmış...

İhtimallere aşık olmayı seven milletiz, romantiz, o yüzden bizim kadar romantik olamayan başka bir evrendeyiz şimdi. Gözlerinizi kapatın, nefesinizi verin. İyice nefessiz kalınca da derin bir nefes alın. Bakalım neler okuyacağız, hangi hayal alemlerinde bir teke gibi tıkıttık sekeceğiz?

Çok uzakta zamanda başka bir yerde, başka bir evrende
Fonda sürekli Mori Kante – Yeke Yeke çalmaktadır
İşte başka evrende bile illa ki bir Mori Kante vardır
Müzik dert olmaz ama her zaman iyi bir dermandır

Cemil Abi ilginç bir insandı. Yani insan üstü bir insandı. Şimdi insandan daha üstün bir şeye de

"insan" denmesi adeta ışık hızında giden trenin önünde el feneri tutmak gibi bir şey ama, neyse bunlar karışık konular, fazla şeyetmeye de gerek yok...

"Kafan ne kadar temizse sen de o kadar temizsindir" dermiş oraların ataları. Kafalar pırıl pırıl olunca hayat da pırıl pırıl oluyormuş. Ne kadar çok şey bilsen kafan o kadar karışıyor, iyice gri bir bulamaç oluyormuş. Hayat denen şey bir çiçeğin nefes alışması yani fotosentez gibi uzun soluklu ama kısa bir şeymiş. İnsanlar bunu fark edip mutlu yaşamaya odaklanmış. İleriye gitmeye gerek yok, geriye gitmeye de gerek yok konumunda bir uygarlık kurup, o noktada kendilerini dengede bulmuş...

Cemil Abi'ye gelirsek, Cemil Abi'nin kafası karışık ne yalan söyleyeyim... Cemil Abi kendini harika bir şekilde odaklama yeteneğine sahip. Cemilciğim her uzvuna, her organına hakim. Dilerse saçları daha hızlı uzuyor, dilerse uzamıyor, dilerse az terliyor, dilerse üzerine bir kova su dökülmüşcesine terliyor. Tırnaklarının uzamasını dilerse durdurabiliyor, saçlarının kepeklenmesini engelleyebiliyor, yaşlandıkça kulaklarının ve burnunun irileşmesinin bile önüne geçecek odaklılıkta bir abi.

Abi gibi abi, şimdi yalan yok. Ama Cemil Abi'ye ne olduysa, bi noktada ayarını kaçırdı. Midesinin enzimlerinden, sindirim sisteminin geri kalan faunalarına, göz bebeklerinin daralma, açılma hızından, kalbinin atış temposuna her şeye tutulur oldu. Her şeyi düzeltmek, her şeye ayar çekmek

istedi aniden.

Cemil Abi'nin kafasında bir Cemil Abi ideası vardı. Bu Cemil öyle mükemmel bir sistem olacaktı ki, mutluluğu bulmuş tüm bu evrenin insanları Cemil Abi'ye hayretler içinde bakacak. Hayatlarının anlamlarını belki de çok afedersiniz ama kaybedeceklerdi...

Cemil Abi bunlara öyle bir tutuldu ki, artık vücudunda kontrol etmediği sinir ucu, lafını geçiremediği kas parçası, bir bakışıyla terse çalıştıramayacağı damar yoktu. **Damar damar üstüne binmesi** diye bir şey olmadığını da ilk kez burada fark etti. Oysa biraz okusa bunu da bilirdi. Neyse bu olaydan sonra vücuduna güveni iyice azaldı. Damar damar üzerine binmesi nasıl olmazdı... Kendi vücudu onu şaşırtmış, yanıltmıştı.

Cemil Abi kendi kendine ayar ola ola, ayar yapa yapa, vücudunun tüm ayarlarını, göz kırpmalarını, nefes almalarını, iç çekmelerini, böbrek, karaciğer hareketlerini bildiği gibi yapmaya çalışa çşıla bir hal oldu. Sonra da ona bir hal geldi... Olmuyordu. Hayalindeki Cemil'i göremeden, bir de üzerine vücudunu o kadar yorarak erkenden yaşlandı, genç yaşta dedeliği ve ötesini tattı.

Oysa ne imkanları vardı, güzelliklerin hepsine sahip olmak istedi, şimdi zar zor su içiyor. Bir elini diğeriyle anca tutabiliyor. Bitti gitti her şeyi kontrol edeyim derken.

Merhaba.

Hadiii. Alla Allaa. Olaya bak. Sabah sabah ya. Olacak iş değil. Biliyorsunuz bizim evde kedilerimiz var; Venüs'le Çiko. Venüs hep biraz daha baskın bir karakter. Venüs'e sorarsan, o bu evin kraliçesi. Çiko da kimmiş. Haspam. Herkes bu evde yerini bilecek. Herkes de yerini biliyor aslında. Kendince bir hiyerarşi dev. Yalnız bu arada da Çiko bana aşık. Deli oluyor benim için. O kadar çok seviyor ki beni. Sabah sabah da yanlışlıkla Venüs'ün kuyruğuna bastım. Çok da basmadım aslında, az bastım. Venüs de can havliyle bir isyan etti tabii. Sen misin benim Alpay'ıma laf çakan, yirmi metre öteden fırladı Venüs'ün üzerine Çiko. Ve nasıl bir kavgaya başladı aralarında bilemezsiniz. Daha doğrusu, Çiko'nun Venüs'ü haşlaması olarak tanımlamak lazım bence olayı. Tüyler havalarda uçuşuyor. Gözü döndü Çiko'nun. Bitmeyen bir sopa dönüyor gözümüzün önünde. Ne yapacağımızı şaşırdık. Ayırmaya çalışıyoruz, iyice sinirleniyor, iyice hırpalıyor Venüs'ü. Venüs de şaşırdı. Çiko'dan hayatta beklemeyeceği bir şey oluyor çünkü. Biz de beklemeyiz Çiko'dan öyle bir şey. Yeryüzünün en mülayim kedisi. Evin içinde metrelerce dövdü Venüs'ü Çiko. Dövüyor da dövüyor. En sonunda Özlem toka attı aralarına da öyle alabildik Venüs'ü Çiko'nun elinden. Hala da tam alamadık, tehditlerine devam ediyor bir yandan. Ne Çiko'ymuş. Şaşkınlığımız çok büyük oldu. Daha sonra ben Çiko'yu kucığıma aldım da biraz sakinleşti. İyiyim kızım dedim, ben iyiyim. Venüs'e baktık, bir şey yok ama kafayı yemiş durumdaydı o da. Olanları anlamaya çalışıyor, anlayamıyor. Çiko'yu aldım, yukarıya çıkardım. Gözü sürekli aşağıda ama. Venüs'ten hincını alamadı çünkü. Bu Çiko ki Venüs'ün yarısı kadar. Eğer bu evde biri birini hırpalayacaksa bu hep Venüs olurdu. Bugün Venüs hayatının şokunu yaşadı. Buluşmayacaksınız arkadaşım, benim aşkıma buluşmayacaksınız, ne olmuş yani az biraz kuyruğuna bastıysa, hem az basmış, hem biraz basmış, ne olmuş yani, sen de kuyruğunu oraya koymasaydın o zaman. Aradan biraz zaman geçti. Venüs yukarıya doğru gelmeye başladı. E acıktı çünkü Venüs. Mamalar sular üst katta. Çiko'dan nasıl tırsıyor ama. Çiko derhal gardını aldı. Birbirlerine karşı ötüyorlar ama artık kavgaya da etmezler gibi. Ben de zaten bu arada hazırlandım, evden çıkıyordum. Bisiklete bineceğdim. Binerim çünkü. Ben bu bisiklete binerim aga. Binerim de binerim, binerim de binerim. Tam merdivenden iniyordum ki, Çiko'yla göz göze geldim. Gördüğüm manzara karşısında yutkundum. Çiko ağlıyordu. İki gözü iki çeşme derler ya, yemin ediyorum aynen o şekilde insan gibi ağlıyordu Çiko. Acayip üzülmüş yaşananlara. Artık neye tam olarak üzülmüş bilemiyorum ama bir şeylere çok üzülmüş. Çok içlerime. Bana karşı yapılan terbiyesizliğe mi taktı artık, çünkü o onu bana karşı yapılan bir terbiyesizlik olarak algıladı bence. İnsan aşkını korumaz mı, önemsemez mi, ona bir şey olsa kahrolmaz mı. Ya da ne bileyim, Venüs'ü dövüşüne de üzülmüş olabilir. Bilemezsin ki. Kucakladım Çiko'mu. Bayağı insan gözyaşları siler gibi sildim Çiko'mun gözyaşlarını. Üzülmeye kızım dedim, bir yanlış anlaşılma oldu. Sizi çok seviyorum dedim. Barış Venüs ablanla da, tamam mı dedim. Öptüm kokladım Çiko'mu, yere koydum. Venüs'ü de sevdim, Venüs'ü de öptüm. Şu anda bu satırları Kuzguncuk'tan yazıyorum. Dönerken ıslak mama alayım da, aynı kaptan kardeş kardeş yesinler. Çünkü bir ıslak mamanın tamir edemeyeceği hiçbir kedi kalbi yoktur. Bu arada sanırım tıraş vakteleri de geldi. Ne tüy topladım sonra çünkü be. Ne tüy topladım. Tüy dökmeye başlamaları an meselesi. Yanarız. Yanmadan tıraş ettireyim de hiç yanmayalım sonra. Çünkü yanınca da çok yanıyor insan.

Bu ara zaten evdeki kediyle kuşla başım belada. Manyaklar ya. Şimdi benim cennet papağım Kata, önüne gelen her kuşla çiftleşen azgın bir kadın. Ben kendisine kısaca moka hastası diyorum. Manyak mıdır nedir ya başıma. Dünyanın da en güzel kuşu. Nasıl uysal. Daha bir ısırığını görmedim. Fakat bu kuş mahlukatı çok ilginç bir yaratık. Yumurtlayacağı zaman, buna bir annelik içgüdüsü geliyor, sanki ben yumurtasına bir şey yapacakmışım gibi, inanılmaz saldırganlaşıyor. Bunu Çiko gibi düşün. O hiçbir şekilde gagalamayan hayvan, kafesine yaklaştırmıyor, parmaklara koparmalık giriyor. Kanatmalık taarruza geçiyor. Yumurtladı daha sonra, yumurtalarını aldım ben. Çünkü her yeni can ayrı bir sorumluluk. İstemiyorum. Üresinler istemiyorum. Ben bendeki hiçbir kuşu satın almadım. Hepsini kötü koşullardan aldım da kurtardım. Mutlu bir ömür sürsünler istiyorum, derdim bu. Neyse, artık yumurta, annelik diye bir derdi kalmadığı halde, hala saldırıyor bana. Alışkanlık edindi. Kafesin dışındayken sorun yok, yine can, ama kafesin içindeyken, deli çıkıyor. Gözü dönüyor. Ne yapacağımı hiç bilemiyorum. Bu ara uysallar çıldırmış durumda. Gerçekten olaylar bir acayip.

Hoşça kal.

"HEY"
14 Şubat Perşembe / BKM Mutfak Çarşısı / Saat: 20.00 / bilgi: 0212 327 72 00
9 Şubat Cumartesi / Kadıköy Bahane / Saat: 20.00 / bilgi: 0216 345 54 49

GERÇEK AŞKI KOVALİYODUM

MADAM HAYATIMLA İLGİLİ BİR ÇOK ŞEYİ DÜZELTEMİYORUM

PAZARTESİ SABAHİ BİLE NESELİ OLABİLEN İNSANLAR İÇİN BAZI TEKNİKLER GELİŞTİRDİK

YÖR
GÜRSOY

CAHİLLE SOHBET

Geçen hafta bir
sabah uyandım,
televizyonu açtım

ve mutfağa çay demlemeye gittim. Çayı demlerken televizyonu dinliyordum ve birden AKP'nin hiç iktidar olamadığı paralel bir evrende uyandığımı farkettim. Zira televizyondan yükselen seslerden anladığım kadarıyla AKP muhalefetteydi ve iktidardaki CHP-HDP ve İyi Parti'den oluşan koalisyonu kıyasıyla eleştiriyordu. Çayı demleyip telaşla televizyonun başına koştum.

Galiba gerçekten paralel evrendeydim çünkü AKP sert manifestolar yayınlayarak iki ay sonra yapılacak yerel seçimlerde belediyelere talip oluyor, CHP, HDP ve İyi Parti'nin belediye rantı için nasıl da içten içe kaynadıklarını anlatıyordu. Bu paralel evrende anlaşılan o ki Türkiye'yi onlarca yıldır CHP yönetiyordu. Paralel evrenin Kılıçdaroğlu'su bizim evreninkinden daha bir cevval olmalıydı ki iktidar olmakla kalmamış, iktidarı da onlarca yıl elinden bırakmamıştı. Ama anladığım kadarıyla AKP ve Recep Tayyip Erdoğan, yıllardır iktidarı elinde bulunduran Kemal Kılıçdaroğlu'na karşı son derece sert bir muhalefete girişmişti.

Muhalefet lideri Recep Tayyip Erdoğan'ın açıkladığı manifestoya göre AKP belediyeleri alırsa imar planlarını şeffaf yapacak, her tür değişikliği duyurarak halkın görüş ve onayını alacaktı. Televizyonda madde madde açıklanan manifestoyu dinledikçe gördüm ki paralel evrendeki Türkiye'nin belediyelerini onlarca yıldır yöneten CHP, HDP ve İyi Parti öyle kötü işler yapmış, şehirleri öyle berbat yönetmişti ki belki de bu paralel evrenin gidişatına karışmamak gerekiyordu. Hiç olmazsa bu paralel evrende muhalefetin bu sert çıkışları televizyon kanallarında yer bulabiliyor diye paralel evren adına paralel paralel sevindim.

Muhalefette olmasına rağmen sesini duyurabilen AKP'nin yerel seçim manifestosuna bakılırsa Türkiye'yi ve belediyeleri yöneten CHP, altyapı ve ulaşımı berbat etmiş, şehirleri şehir olmaktan çıkarmıştı. İçmesuyu, yağmursuyu, kanalizasyon, ve enerji hatlarıyla ilgili sorunlar çığ gibi büyümüştü. İnsanlar trafikte ömür çürütüyor, park yeri konusunda tam bir kargaşa yaşıyorlardı.

Tıpkı bizim evrenimizdeki gibi paralel evrende de kentsel dönüşüm adı altında bina bazlı bir dönüşüm gerçekleştirilmiş, çarpık yapılaşma deprem riskini de artırıyordu. CHP bu kentsel dönüşümlerde tarihi dokuya, her kentin özel ihtiyaçlarına falan hiç dikkat etmemiş, şehirlerin asli karakterlerini yok ederek sırf rantı odaklanmış olacak ki AKP, her şehrin kendi coğrafyasına, iklimine, tabiatına, tarih ve insan dokusuna, büyüme alanlarına uygun gelişme modelleri hazırlamayı vaadediyordu. Yine CHP çevreye saygısız, doğayla uyumsuz, yeşil alanları yok eden şehirler yaratmıştı ki AKP bütün bunları tersine çevirmeyi öneriyordu.

Paralel evrendeki AKP'nin yatay şehirleşme
vaadini görünce gözlerim yaşardı. CHP
şehirlerin dağını taşını çirkin gökdelenlerle

doldurmıştı anlaşılan. CHP'nin Türkiye'nin dört bir yanına birbirinden çirkin TOKİ gökdelenleri dikmesinden rahatsız olan AKP, buna karşılık yatay şehirleşmeyi savunuyordu. Yine CHP belediyelerin bütçelerini, tek bir taraftarı bile olmayan saçma sapan futbol takımlarına, okulluk tekkelerine, hokkabazlık yurtlarına falan aktarmış olacaktı ki AKP tasarruf ve şeffaflık şiarıyla yola çıkmış, hangi kaynaktan gelirse gelsin belediye bütçesine giren her kuruşta herkesin hakkı olduğunu hatırlatıyordu.

Bir an ne yapacağımı bilemedim.Acaba bu paralel evrendeki insanları arayıp “Yahu ben bu adamların iktidar olduğu bir paralel evrenden geliyorum, ne şeffaflığı, ne onayı? Şehrin göbeğindeki parkı yıkıp yerine abuk subuk, soğan kubbeli, elektik, Engin Ardıç’tan başka seveni olmayan dandik bir binayı yeniden yapmaya kalktı, milyonlarca insan

itiraz etti ama yine de yapacağım da yapacağım diye tutturmuştu!” demek istedim. Tabii diğer yandan paralel evrendeki ben de, bizim evrene düşmüş, AKP iktidarındaki bir Türkiye’nin nasıl olduğunu izleyerek insanlara “Abi diğerlerinin de elle tutulur bir yanı yok,” demeye çalışıyor olabiliirdi.

Biraz da korkarak bilgisayarı açtım. Bir şeyler yolunda değildi. Twitter, internet siteleri falan bizim evrenden farksızdı. Şaşkınlık içinde tekrar televizyona dönüp kanalları dolaştım. Yok arkadaş, her kanalda AKP'nin sert muhalif söylemleri tam gaz devam ediyordu. Nasıl oluyordu da bu paralel evrenin televizyonları muhalefet liderine saatlerce yer veriyordu böyle? Televizyonu kapattım, mutfağa gidip çayın altını söndürdüm, tuvaar yatıp uyumaya çalıştım. “Uyursam geçer,” diye düşündüm, uyurak hiçbir şeyin geçmediğini bildiğim hâlde.

"kendimi
durduracağım
değilim"

Fırat Budacı

mekânlara da disko deniyordu. Hamburger yiyip diskoya gitmek "şimdiki gençler" damgası yemek için yeterliydi. Kahramanımız Ozan, bir doğum günü davetiyle ilk defa geldiği bu karanlık ortamda zaman ve mekan kavramını yitirip başka bir boyuta geçiyor. Okul hayatı süzme silik seyrettiğinden, değişik dans figürleriyle farklılığını ortaya koymak üzere disko topunun hemen altında saf tutup debelenmeye başlıyor. Fena değil; hatta dikkatleri üzerine çekecek kadar iyi. Gittikçe şımarıyor Ozan. Moonwalk yürüyüşüyle Ebru'nun yanına kadar ilerliyor. Ebru Ozan'dan memnun, kendi zayıf dansını bırakıp onun figürlerini taklit etmeye başlıyor. Genç bir erkek için büyük bir onur bu. Nasıl bir müzik çalışırsa artık hafif hafif kalçalarını tokuşturmaya başlıyorlar. Kalça temasıyla birlikte içindeki coşku daha önce hiç denenmemiş, tarifi imkansız dans figürlerine zorluyor Ozan'ı. Elinden gelse tepesindeki disko topuna rövaşata atabilir. Bir iki saçma dönüş ve MC Hammer açılışının ardından, iki elini avuçları yukarı bakacak şekilde öne uzatıp sağa sola sallamaya başlıyor. Nasıl tarif etsem; solundan atılan bir karpuzu yakalayıp sağ tarafa atıyormuş gibi kaba ya da bir bebek sallıyormuş gibi naif bir hareket düşünün. Komiklik ile ilginçlik arasında gidip geliyor adeta. Hareket Ebru tarafından beğeniliyor. Ebru'ya iki saniyede bir karpuz aktaracak kadar hızlanıyor. Şımarıklık had safhada. Belki bu hareketi kalça tokuşturarak kutlarınız diye Ebru'ya iyice yavaşlıyor. Soldan alıp sağa verdiği bir an, eli Ebru'nun sol memesine çarpıyor. Kötü bir niyeti yok, ama çarpma ellerinin konumu dolayısıyla biraz avuçlamayı andırıyor. O kadar kendinden geçmiş ki Ozan, çarpma sonrası duracağına adeta memeyi alıp sol tarafa atıyor. "Yavaş be napiyosun sen!" diye bağıyor Ebru. İki elini havaya kaldırıp "Pardon!" diyor Ozan. Dansı bırakıyorlar ama araları soğuyor.

Bu direngen meme, ergen coğrafyasını alt üst ediyor Ozan'ın. Kolay değil; asla temas beklenmeyen yılların ona hediyesi bu. Elinin hareketine aynı basınçla cevap veren, elini adeta tokatlar gibi geri gönderen bu memenin yapısal direnci

DOKSANLARIN BAŞINDA SEKS

Temas

Yıl 1991. Cumartesi öğleden sonraları ergenlerin doluştuğu bir yeraltı diskosundayız. Yeraltı derken yanlış anlaşılmasın; bir apartmanın bodrum katında, yüksek sesli müzik ve yanıp sönen ışıklarla küçük şehir gencinin aklını alan boktan bir mekândan bahsediyorum. O yıllar bütün fast food'lara hamburger, bu tür bütün

beynini tamamen boşaltıyor. Gece yattığında, öğle saatlerinde yaşadığı teması bir şölene çeviren hayallere dalıyor. Ama ne hayaller: Eli, Ebru'nun memesine çarptığında dans etmeyi keserek "Pardon!" diyor. Fakat hayalindeki Ebru nedense kızgın değil. "Evet, mememe çarptın, ama sorun yok" der gibi biraz mahcup ona bakıyor. Karşısında tepki veren değil, heyecandan aldığı derin nefeslerle göğüsleri iyice belirginleşen bir kadın var. Diskonun yüzlerine vuran mavi-yeşil-kırmızı ışıkları altında birbirlerine bakarak diğer ergenlerden soyutlanıyorlar. Sonra ne oluyorsa Ozan aniden dudaklarına yapıyor Ebru'nun. Diğer ergenler böyle bir sahne için en az beş sene daha bekleyecek zavallı birer figüran artık. Disko adeta boş. Uzun uzun öpüşüyorlar. Scorpions yeni şarkıları "Wind of Change"i onlar için söylüyor. Dans ediyorlar. Aralarına bir kişi daha sığabilecek mesafede sallanan yaşlıları gibi değil, gerçek birer aşık gibi bedenleri birbirine değiyor. Birini bildiği memelerin bu sefer ikisini birden hissediyor. Hayalin bu kadarı bile yetiyor ona, daha fazlasına gerek kalmıyor.

Temasın ertesi günü

Bütün sosyal hayatları okul çıkışı Sempatı Tost Salonu'na gidip yarım ve ardından çeyrek sucuklu tost yemek olan bir arkadaş grubu var Ozan'ın. Hepsi çok iyi çocuklar, ama bir kızla çıkarak karşı cins konusunda belli bir yol kat etmiş olan bazı yaşlılarına göre sıfır noktasındalar. Bu yüzden Ozan'ın disko açılımı bu grubun bütün elemanlarını sarsacak güçte bir devrim sayılabilir. Ozan, arkadaşlarına büyük bir coşkuyla anlatıyor olayı. Ebru ve onun sol memesini bomba gibi düşüyor Sempatı Tost Salonu'nun ortasına. Olayı dinlerken tostunu çiğnemeyi unutanlar var. Bir memenin dokusunu tümüyle hissetmiş olması, hayatın daha ileri yaşlarında açılması gereken gizlerini erken yaşta tecrübe etmiş bir lidere dönüştürüyor Ozan'ı. (Oysa yaşlıları arasında sigara içenler, öpüşenler ve dolaşan bazı dedikodulara göre "neler neler" yapanlar var.) Ozan coştukça coşuyor; "Şaka maka avuçladım oğlum," "Nası sert biliyo musun?" gibi gittikçe ayrıntılarla kendinden geçiyor. Sağolsunlar arkadaşları da bu iştahlı anlatıcıyı daha çok anlatması için teşvik ediyorlar. Mesela Adnan, "Nası sert? Çok mu sert?", "Elinin tersi mi denk geldi, düzü mü?" gibi sorularla adeta o anları bir de kendi yaşamak istiyor. Ozan'ın başına gelenler, o gece geç saatlerde bütün grubun ortak hayaline dönüşüyor. Yattıkları yerden gözlerini tavana dikerek Ozan'ın hikayesine kendilerini yerleştiriyorlar. İstisnasız hepsinin eli memeye çarpıyor. Herkes kendi hayalgücüyle seviyor. Durum içler acısı; mesela Fırat, Ozan'ın anlattığı dans figürünü anlayamadığı için dans kısmını

atlayıp direkt yapıyor Ebru'ya. Ebru da çıkıp "Napiyorsun sen?" demiyor Fırat'a.

Temasın üçüncü günü

İşler bir anda değişti. Ozan, ergenlere has ani bir duygu değişimiyle olaya farklı bir anlam yüklemeye başladı. Sempatı Tost Salonu'nu iki gündür dolduran seks coşkusu yerini aşk acısına bırakmış durumda. Daha dün, "Şaka maka avuçladım," diyen gevrek sesi, bugün, "Çok güzel kız oğlum," derken neredeyse fısıltıyla çıkıyor. Herkes tostunu hüznle ısıtıyor. İşin ilginç, Ozan'ın "madem bu memeye değildi öyleyse neden beraber olmuyoruz ki" gibi bütün aşamaları atlayan bu düşünce sistemi arkadaşlarına da garip gelmiyor. "Tabi lan, kızın sana kesin ilgisi var," gibi çıkışlarla Ozan'ı destekliyorlar. Art arda devirdikleri tostlar kafa yapıyormuş gibi bir halleri var; kimse durumun saçmalığına itiraz etmiyor. "Tamam," diyor Ozan, "yarın sabah konuşucam Ebru'yla." Daha dün, "Nası sert?" diye soran Adnan, "Konuş tabi lan! Ne kaybedersin?" diyerek destek veriyor. Bu kararla birlikte grup biraz neşeleniyor. Ozan'ın yeni aşkını ilave birer çeyrek tostla kutluyorlar.

Temasın birinci haftası

Her gün, bir sonraki gün aynen tekrarlamak üzere, "Yarın artık kesin konuşuyorum Ebru'yla," diyor

Ozan. Fakat ne yazık ki konuşma bir türlü gerçekleşmiyor. "Yarın" için tosttan başka bir kesinlik yok hayatlarında. Daha bir hafta önce hayallerini süsleyen memenin, Ozan'ın aşk ilanıyla birlikte bir "yenge memesi"ne dönüşmesi ve tabu haline gelmesi grubun biraz canını sıkıyor. Ozan çıkma teklifini ertelendikçe renksiz, sıkıcı Sempatı günleri geri dönüyor sanki. Yarım ve çeyrek ikilisinin mutlak iktidarı yeniden ele geçirmesi an meselesi. Grup, yarım sucuklularının sonuna gelirken Ozan aniden, "Kabul etmezse kendi kaybeder," diye sesini yükseltiyor. Daha teklif bile etmeden neden bir anda olumsuz düşündüğü belli değil. Sonra ergenlere has nedensiz öfkesiyle sanki bir duble daha istiyormuş gibi, "Bana bir çeyrek sucuklu," diye bağıyor. Yersiz de olsa bu yeni çıkış biraz canlandırıyor grubu. Kısa bir sessizliğin ardından Fırat, "Evet abi kendi kaybeder," diyerek çeyrek sayısını ikiye çıkarıyor. Adnan, sanki Ebru'yla konuşulmuş da olumsuz cevap alınmış gibi, "Hayret bişey ya" anlamında elini kaldırarak, "Senden iyisini mi bulacak?" diyor. Hazır eli havadayken de çeyrek sayısını üçe çıkarıyor.

Meraklısı için not: Ozan'ın en yakın memeye dört, Fırat'ın beş, Adnan'ın ise daha 6 yılı var.

Çarpışma İpek & Burak

Yazar: Gizer dky

ÖMER GÖKSEL

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“DeFTERİN BİR ÇOK SAYFASINI KOPARMIŞLAR, ÖRTÜNEMEZ ARTIK VIRGÜL BAZI SAYFALARLA, / Kış gelir, virgül üşür, / Kış insanı üşütür,”

“Kıştan Üşüyen Virgül” Ülkü Tamer

“ŞEHİR” DE ÖLÜR

“Şehirler durur, / Heykeller gibi, habersiz kendisinden” böyle demişti bir şiirinde Dağlarca. Büyük şairimiz. Hesapta öyle olacaktı; Şehirler duracak. Biz, bizler geçip gidecektik. Normali bu. Ama olmadı işte öyle. Bambaşka bir şey oldu bu sefer; Bizden önce şehir öldü. Yok oldu. Tamamen. “Heykeller gibi” öylece dururken biz. Halep.

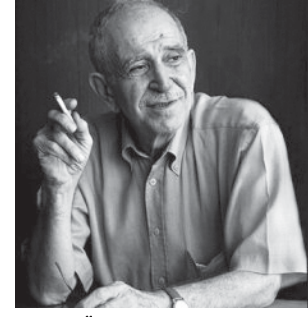
Yok oldu. / Tuzlan buz. / Unufak. / Taş üstünde taş. Öyle dediler. Öyle anlattılar. Gelenler. Defalarca, defalarca tekrar tekrar gittiğim (“Bir kere doğu’ya giden, bir daha başka bir şey düşünemez olur” demişti Ruyard Kipling) her taşının ayrı ayrı delisi/divanesi/meftunu kesildiğim; bırakın bütünüyle yok olmasını; tek bir evinin, tek bir taşının bir kenarı kırılıp düşse içimi titretecek o şehir; o “mücevher” şehir: Halep. (1600’lerde yaşamış halk şairi Aşık Garip, “İşte geldim gidiyorum/ Şen kalasın Halep şehri/ Çok nan ü nimetin yedim/ Helal eyle Halep şehri” diye yazmıştı. O da şehirlerin kalıcı, bizlerin gidici olduğundan emindi) Nakışlı taşlar, kemerler, oymalar, kubbeler şehri. Bir binbir gece masalı mekânı. Rüya/ sihir/hayal şehri. Gelenler anlattıkça: “...Kapalı çarşı var ya, tamamen yıkıldı, orası artık yok, molozlarla dolu bir arsa, kalenin de bir bölümü...”

Durduruyordum hemen : “Dur! Yok olanları söyleme, sadece hâlâ var olanları söyle” “Lütfen”

Ah o çarşığı görmeliydiniz. Ya da iyi ki görmediniz.

(Görmediyseniz) Bizim Kapalı Çarşı sokaklarından daha dar, daha alçak tavanlı yokuş yukarı çıkılan dallı budaklı taş örme duvarlı sokaklar. (çarşının bir sokağındaki bir küçük kapıdan uzun merdivenlerle bir çok eski hamam’ın içine iniliyor, rüyamda görmüştüm o şekil bir yeri, henüz gitmeden etmeden) O envai çeşit ipek kumaş, dantel, şal, sabun, esans satan minik dükkânlar. Kubbelerin minik pencerelerinden ince sütunlar halinde inen ışık huzmeleri. Gölgele ışıklar. Loşluklar. Kuytular. O sesler, o esrarengiz kokular.

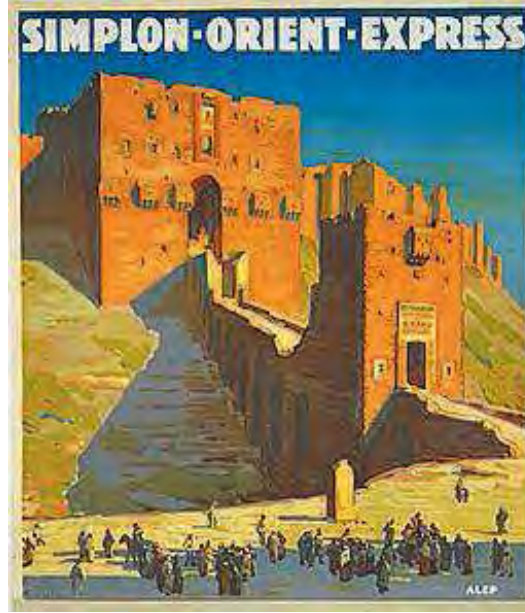
Tütsüler. Sessizlikler. Çınlamalar. (bazen yanınızdan bir eşek geçiyor, yanı sıra yürüyen sahibi) O güler yüzlü alçak gönüllü, kibar, zarif, utangaç ahali. Yukarıda, yokuş bitiminde kemerli bir kapıdan devasa (beşbinyıllık) kalenin önündeki geniş meydana çıkıyordunuz. Çarşıdan tepeye. O derin bir hendekle çevrili muazzam kale. Etrafındaki sakin, asûde mahalleler. Kuş sürüleri. Cıvıltılar. O evler, o insanlar ne oldular? Aşağıda, merkezde birkaç basamakla indiğimiz fırın/ tatlıcı karışımı mis gibi ekmek, poğaç kokulu dükkan. Çörekler alıyor Mevlevihane’nin karşısındaki kahvede kahvaltı ediyorduk. Kasasında oturan (bize

Ülkü Tamer 1937-2018

Dörtüol ağzında, köşede Fanus (cam küre demek) kahvesi. (sık sık otururduk oraya da) Mezeler, kendi yaptığı Çin böreklerini falan satan o daracık dükkan. O dükkanı işleten, çocukluğumun Balat’ındaki Ermeni komşumuz Şinorik Teyze’nin aynısı o madam. (o aynı saç modeli, sanki o aynı döpyes) İki katlı bir binanın

terasında çardaklı mardaklı, renkli ampuller, çiçeklerle süslü Andalib (bülbul demek) lokantası. Yanıbaşında: (çok çok eski) Baron Otel. (Mustafa Kemal/ Agahta Cristie/ Rooswelt/ Lawrance) Burada kalmışlar bir vakitler. Az ilerde “Rametta” sineması. Hele sinemalar. Bizdeki sinemaların 60’ların sonlarındaki halleriyle. Aynen duran o sinemalar. Az ilerde “Ugarit” “El Hamra” Hepsine defalarca gittim. (isimlerin ‘hoş’luğu) Filmlerdeki konuşmaları anlamasam da, salonlar çok ilgimi çekerd. O 60’lar atmosferi. (Kahire’de, İskenderiye’de de giderdim hep oradaki muadillerine)

Halep Kalesi

İç savaş sonrası hiçbir fotoğrafına, videosuna falan

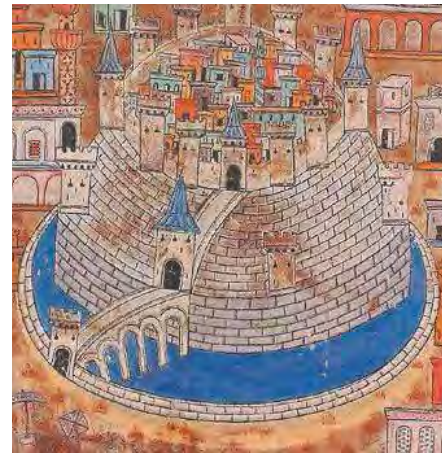
bakmamıştım. Bakamamıştım. Bu yazıyı yazarken, yazı için; yakınının cesedini teşhise morga götürülen biri gibi korka korka şehrin son halini gösteren bir video açtım. İçim titreyerek. Mecburen.

Gerçi kimi yerler restore ediliyormuş falan diye duymuşluğum vardı. Okumuştum. “Orası bir daha asla düzelmez, imkânsız, bitti Halep” gibisinden konuşan Suriyelilere kendim hiç inanamasam da: “Bosna da harab olmuştu, Mostar köprüsü nasıl yeniden yapıldı, aynısı, belli olmaz o işler...” demişliğim var. Ama

umutsuzdum. Ağır bir umutsuzluk hali.

Yalnız tuhaf bir şey oldu. Videoda gördüklerim aklımdan başımdan aldı. ‘2019 da çekilmiş. Yeni. İçim hopladı. Teker teker onarıyorlar. Bir sürü eski binayı, kale’yi, Zekeriya camiini... Hem de hızlı bir şekilde. Sevinçten sabahlara kadar uyuyamadım... Yazı da böylece mutlu sonla bitmiş oldu... Önemli şey, bu zamanlarda...

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Halep Kalesi Minyatürü

Fazıl Hüsnü Dağlarca 1914-2008

5/1/77 Weylin

ESNEK ile GENİŞ

Yetkin
Gülmen

Maceracı adı: Sene 1999 itlik köpeklik gırla "4"

Özet: Dermet, Koray, Hasan, Murat ve tam olarak ne ayak olduğu belli olmayan Melih ile, Melih'in babasının evini soytmaya karar verirler.

LAN BUNLAR KESİN SKİ TUTTU GÜVENLİK FALAN DERKEN, E İYİ DE MELİH YAVSAĞI NEREDE? BU KADIN ÇİCİĞİ NE? HAY MİNA KOYYIM YAA...

CIYAAAK!

OTOPAR-
KİNYİ
MELİH GİBİ.

Bitir.

ŞİKADA
ERMAN · ÇAĞLAR

Kapıdan, eve iş getirmiş bir insanın haklı gururuyla girdim. Bebeğimi aradım evin içinde. Bulabilirsem şöyle diyecektim: Çok işim var öff, ben odamda olacağım, bu işlerin yarına halledilmesi lazım, bana şöyle bir bak, işte çok işi olan bir erkek... Ve sonra bana elveda de, çünkü bebeğim belki iki gün boyunca çok işim olacak. Arada bir odama gel, çok çalıştın, gözlerin bozuk bezelyelere benzemiş, kahverengi ve sümük kıvamında olmuşlar, biraz dinlen de. Ne iş yapıyorsun, göster bakayım diye arkamdan monitöre bak. **BAKMA BİTMEDİ** diye bağıracağım, belki de monitörü yere atıp ayağımla kıracağım, sonra da ne yaptım ben bu monitör bana benden yadigardı diye ağlayacağım. İş yetiştirmeye çalışırken geriliyorum. Sancılı bir süreç olacak, ama sonunda değecek. Para kazanacağız. Ya da şöyle söyleyeyim: **MAMALANACAĞIZ**. Sadece sen ve ben değil, ama önce sen ve ben. Yiyeceğiz, içeceğiz, her şeyin içine ekstra peynir koyduracağız, garson beye "şuradaki hanımefendinin yerken neşeden ölür gibi olduğu şey nedir? Ondan bize de getir..." diyeceğiz. Ardından evcil tavşanlarımız, ardından insan boyutundaki bitkilerimiz. Tavşanlar yeşillik yiyecek, yeşillikler

MAMALA

topraklarındaki minerali yiyecekler, ama mineral bile olsa bir süre boyunca en güzelini en kalitelisini alacağız onlara. Mutfağı basan karıncalar bile mamalanacak bu işin sonunda. Normal ev karıncasının tatmadığı lezzetleri tadacaklar, benim kahvaltıda hazırladığım dandik tostun kırıntıları üzerinde değil rum mezeleri, arnavut börekleri üzerinde dolaşacaklar. Umuyorum ki bu heyecan onların minik kalbine fazla gelecek ve toplu bir şekilde hayattan fazla keyif alma nedeniyle ölüp gidecekler. Zehirle uğraşmak, bunca insan, hayvan ve bitkiye yaşam verirken bir başkasının ölümünü tasarlamak istemiyorum. Ama paraya kıyıp aldığım rum mezelerimin üzerinde karınca dolaşın da istemiyorum. İşler o noktaya gelirse zehirin de en güzelini, en kalitelisini alırım.

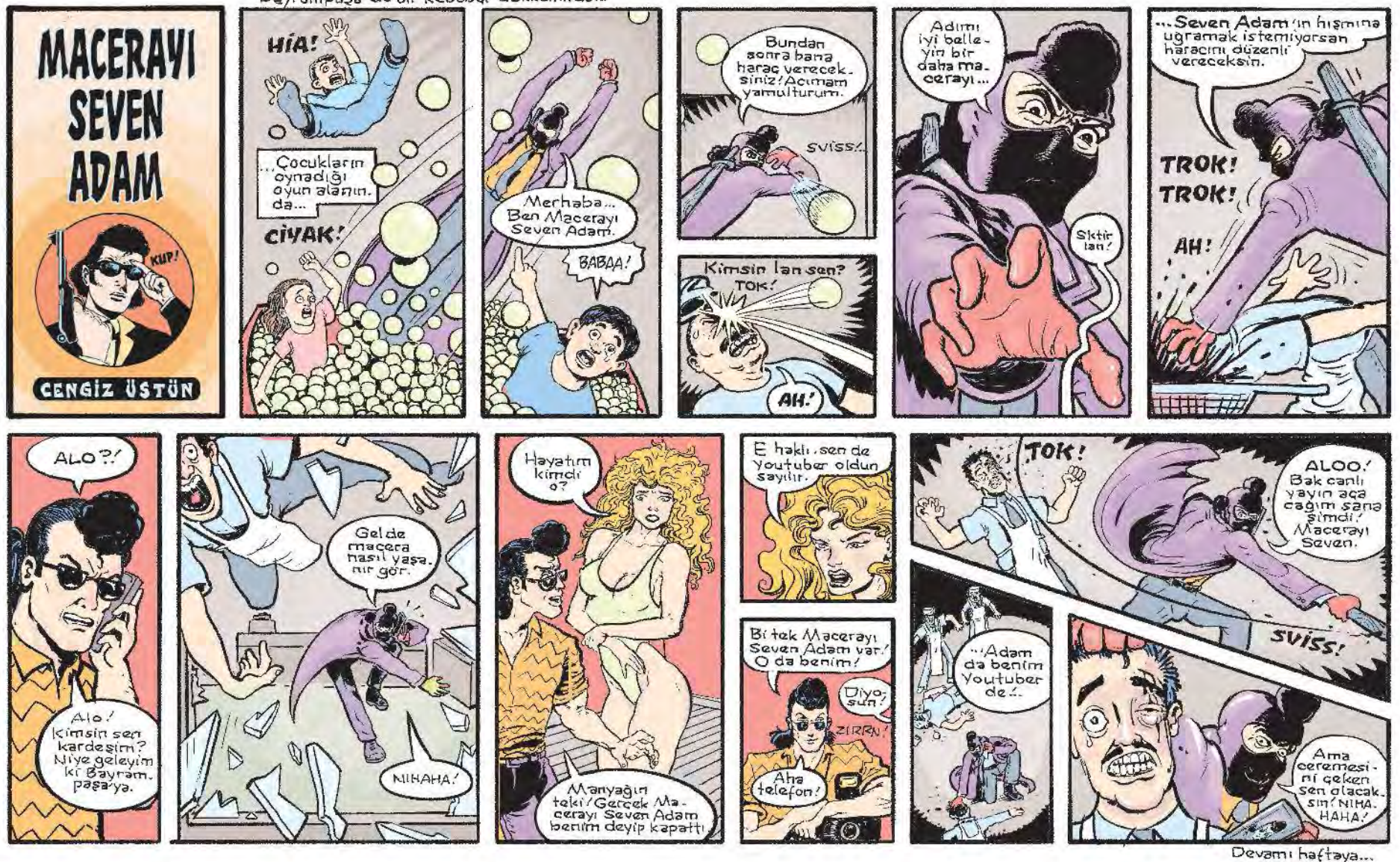
Ancak bebeğim evin içinde değildi. O yüzden bir süre tavşanlarımdan siyah olanı darladım, atıp tuttum. Şöyle yeşillik yiyeceksin, böyle yeşillik yiyeceksin, marul deyip geçme onun bile gurmesi var eliti var, sen işte o elit olanı yiyeceksin. Fiilleri sıfatları anlamıyor, yeşilliği sadece isim olarak algılayabiliyor. O yüzden yeşillik yemenin zamanı geldi zannetti, heyecanlandı, taşkınlıklar yapmaya başladı. Aynı odayı paylaştığımız için bu bir sıkıntı. Önce tavşanlara yeşillik verilecek, tavşanlar sakınleştirilecek, sonra dev işe oturulacak. Evde yeşillik kalmadığı için önce markete gidilecek. Hazır markete gidilmişken evin alışverişi de yapılacak. Bebeğime markete gittiğimi, herhangi bir isteği olup

olmadığını sordum. Beş dakika sonra aşkı anlatan bir mesaj geldi: “Elma, sivri biber, üzüm pekmezi, organik elma suyu, yoğurt, bi de soda kalmadıysa soda. Bir de karınca yemi bak, iyisinden varsa iyisinden karınca yemi al.” Benim de karıncalara sözünü verdiğim yemlerin en iyiydi zaten.

Markete doğru giderken eve getirdiğim adrenalın yavaş yavaş damarlarımdan çekildi, o cinnet hali üzerimden gitti, zihnim berraklaştı. Aniden gerçekten çok fazla işim olduğunu idrak ettim. Mahalledeki marketin önünden hızlı hızlı geçip yürümeye devam ettim. “Nasıl olsa iki gün falan odadan çıkamayacağım, bari aşağıdaki markete gideyim, biraz yürümüş olurum”

Yaşayacağım, ve öyle oluyorsa size rapor edeceğim.

Devamı haftaya...

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espi ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Haftalık Mizah Dergisi | 13 ŞUBAT 2019 | Sayı: 598

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCISI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun - Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak

Adres: Asmalımescit Mah. Asmalımescit Sok. No: 29/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN** 1307 - 7619

Baskı: İleri Haber Ajansı A.Ş. Yenibosna / İSTANBUL Tel: 0212 454 33 33

Genel Dağıtım: TÜRKÜVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 250 TL. Özel kargo teslimatlı 340 TL Yurtdışı: Avrupa 100 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AY ORTAM, ANNEMİN KOMBİSİ BOZULMUŞ, HAFTASONU BENDE KALICAKMIŞ. HADI HEMEN TOPARLA EŞYALARINI ARKA ODAYA DOLABA KALDIR. AVCILAR'DAN BINMİŞ METROBÜSE GELİYOR

ARTISÇE BENDE ADRES ÇOK DEDİN DE HANGİ ADRES? EBEVEYNLE PAPAZSIN EVE GİDEMEZSİN. NEREYE SİĞİNACAN BAKALIM

KORAY'A GİTSEEN SABAH YEDİDE KALKIŞ

UMUT DESEEN TEK TABANCA MODA GEÇMİŞ, TŞŞAKLARI YAYMIŞTIR. BİLİR TADININ TUZUNUN, HUZURUNUN NASIL KAÇACAĞINI. ONA BUNU YAŞATACAGINA SOKAKTA TAŞTA YATAR DAHA İYİ. SİĞİNACAGI TEK VE SON ADRES TOLGA'DIR. AMMA O İBİNE DE GECE 11 DEN ÖNCE GELMEZ EVE

YAYAGEÇİDİNDE SON DURUM:

MİSAL OLMADIK YERDE KARŞIYA GEÇEN YAVUŞAK YAYA DA BİLMELİ DONUNA KADAR ALINACAGINI

TOLGA VERDİĞİ ARSIZ SİPARİŞLERLE ELEMANA AMELİNİN BEDELİNİ ÖDETTİRİR

HEM TOLGA'DA SABAH KADAR MUHABBET VAR, HEM DUMAN, HEM HER TÜRLÜ HAYTALIK SERBEST. ÜSTELİK HIÇ YATAK SERİLMEYEN KANEPEDDE YATMA İMKANI

HAYIR İPNEİNİN HABERİ DE VAR GELECEĞİNDEN, BU NEDİR?